

У неділю не гуляла

Тарас Шевченко

У неділю не гуляла,
Та на шовки заробляла,
Та хустину вишивала,
Вишиваючи, співала:

"Хустиночко мережана,
Вишивана,
Вигаптую, подарую,
А він мене поцілує.
Хустино моя
Мальована.
Здивуються вранці люди,
Що в сироти хустка буде
Мережана,
Мальована.
А я косу розплітаю,
З дружиною походжаю.
Доленько моя,
Матінко моя".

Отак вона вишивала
У віконце поглядала,
Чи не ревуть круторогі,
Чи не йде чумак з дороги.
Іде чумак з-за Лиману
З чужим добром, безталанний,
Чужі вели поганяє,
Поганяючи, співає:
"Доле моя, доле,
Чом ти не така,
Як інші чужая?
Чи я п'ю, гуляю,
Чи сили не маю?
Чи до тебе доріженьки
У степу не знаю?
Чи до тебе свої дари
Я не посилаю?

Є у мене дари —
Очі мої карі.
Молодую мою силу
Багаті купили;
Може, і дівчину без мене
З іншим заручили.
Навчи к мене, моя доле,
Гуляти навчи".

Та й заплакав сіромаха,
Степом ідучи.
Ой застогнав сивий пугач
В степу на могилі,
Зажурились чумаченьки,
Тяжко зажурились.
"Благослови, отамане,
Коло села стати,
Та понесем товариша
В село причащати".
Сповідали, причащали
Й ворожки питали,—
Не допомгло... з незціленим
В дорогу рушали.
Чи то праця задавила
Молодую силу,
Чи то нудьга невсипуща
Його з ніг звалила.
Чи то люди поробили
Йому, молодому,
Що привезли його з Дону
На возі додому.
Благав бога, щоб дівчину...
Хоч село побачить.
Не доблагав... Поховали,
Ніхто й не заплаче!
Поставили громадою
Хрест над сиротою
Й розійшлися... Як билина,
Як лист за водою,
Пішов козак з сього світа,
Все забрав з собою.

А де ж тая мальована,
Шитая хустина?
А де ж тая веселая
Дівчина-дитина?!

На новому хресті хустку
Вітер розвіває,
А дівчина у черниці
Косу розплітає.